

for personer med sindslidelser indeholder bl.a. en beskrivelse af krav til støtte- og kontaktpersonernes personlige kvalifikationer og uddannelsesbehov. Støtte- og kontaktpersonernes personlige kvalifikationer er en afgørende forudsætning for, at der kan skabes kontakt med mennesker, som tilsyneladende ikke magter at have kontakt med andre. Der er tillige behov for en basisuddannelse for de af støtte- og kontaktpersonerne, som ikke har den fornødne faglige baggrund for at indgå i arbejdet som støtte- og kontaktperson, og der bør tilrettelægges et efteruddannelsesforløb for den enkelte støtte- og kontaktperson, idet der løbende vil opstå behov for fx at udvikle det konkrete metodiske arbejde.

Det er op til den enkelte kommunalbestyrelse at træffe beslutning om i hvilket omfang ordningen skal etableres, og der er ikke fastsat regler for hvordan uddannelsen af støtte- og kontaktpersonerne skal foregå. Der er ikke noget til hinder for, at en kommune kan beslutte at anvende midler fra det ekstra bloktilskud, som blev tildelt i forbindelse med indførelse af ordningen, til en målrettet uddannelse af den del af hjemmepleje-personalet, der tager sig af psykiatriske klienter.

Selvom ordningen således er frivillig for kommunerne, er det mit store ønske, at kommunerne prioriterer det opsøgende arbejde, som støtte- og kontaktpersonordningen lægger op til, højt, idet der er tale om en meget betydningsfuld opgave med at nå ud til gruppen af isolerede sindslidende, som har behov for hjælp, og som det etablerede system ikke almindeligvis når ud til.

Støtte- og kontaktpersonordningen skal ifølge ændringsloven tages op til revision senest ved udgangen af folketingsåret 1999/2000, da der er tale om et udviklingsområde med hensyn til ordningens indhold og omfang.

Det vil i den forbindelse være nærliggende at undersøge nærmere, hvorvidt de etablerede støtte- og kontaktpersonordninger lever op til intentionen med bistandslovens § 68c.

Spm. nr. S 1344

Til fødevarerministeren (5/2 97) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad ministeren agter at foretage sig som opfølgning på Kommissions rapport fra oktober 1996 om kontrol med fiskerskibe fra tredje lande særligt med hensyn til det i rapporten påpegede misforhold imellem kontrolindsatsen, herunder hvorvidt fiskerikontrollen i Danmark vil udvide kontrollen med fartøjer fra tredje lande?«

Svar (14/2 97)

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen): Kommissionens rapport om kontrollen med tredjelandsfartøjer i EU-farvand konkluderer, at der bør være større gensidighed i håndhævelsen af fiskerireglerne for norske fartøjer og EUfartøjer ved fiskeri i den anden parts område. Som forholdet er i dag, kontrolleres såvel EU-fartøjer som norske fartøjer generelt hyppigere i norsk zone end i EU-farvand.

På rådsmødet (fiskeriministre) den 22. november 1996 tog Rådet konklusionen i Kommissionens rapport til efterretning, hvor der peges på, at der inden for de nuværende bestemmelser er mulighed for at styrke håndhævelsen i EU-farvand over for norske fiskerifartøjer.

For at effektivisere kontrollen med tredjelandsfartøjer har vi fra dansk side anmodet Kommissionen om en hurtigere formidling til medlemslandenes kontrolmyndigheder af de aktiv/passivrapporter, som Kommissionen modtager fra tredjelandsfartøjer ved fiskeri i EU-farvand. Kommissionen arbejder i øjeblikket på en edb-løsning af dette spørgsmål.

Når det gælder den søværts fiskerikontrol i EU-farvand kan det i øvrigt oplyses, at omfanget af fiskeri med tredjelandsfartøjer på dansk fiskeriterritorium er begrænset.

Derimod finder der et betydeligt antal landinger sted i danske havne fra bl.a. norske fartøjer. Kontrollen af tredjelandsfartøjer i danske havne er i overensstemmelse med EU-reglerne mere hyppig end af EU-fartøjer. På denne baggrund synes behovet for en intensivering af denne kontrol mindre påtrængende.